

Sædvane med ledige Hænder, næsten som om hun havde siddet der og ventet paa hende og hendes Ulykkesbudskab. Da Jytte gled ned ved Siden af hende, vendte hun ogsaa sit stivnede Ansigt om imod hende med et Udtryk, som viste, at hun var forberedt paa alt.

»Mor!« sagde Jytte; hun tog hendes Haand og lagde den i sit Skød, og hendes Hjerte standsede et Øjeblik, da hun mærkede, hvor kold den var. »Jeg har noget at sige dig, Mor! Jeg veed, det vil bedrøve dig; men det kan der nu ikke gøres noget ved. Jeg er bleven forlovet med Karsten From.«

Fru Bertha svarede ikke. Hun blev blot ved at stirre hende ind i Øjnene.

»Tag det nu ikke saadan, lille Mor! Du ser jo, jeg selv er glad. Kys mig saa, og ønsk mig til Lykke!«

Men Fru Bertha vægrede sig.

»Et Menneske som Hr. From —«, begyndte hun; men Jytte lukkede hendes Münd med sin Haand.

»Jeg veed alt, hvad du vil sige! Tror du ikke, jeg har sagt mig det selv de hundrede Gange! Men du kender ham ikke. Han er helt anderledes, end du og alle mener. Og forresten har du engang sagt, lille Mor, at du vilde være tilfreds med enhver Sviigersøn, jeg kom med, naar jeg blot var lykkelig.«

»Hvor længe, tror du, den Lykke vil vare?«